

Rămăşagul meu

Sînt gata să fac o prinsoare. Dar mai întîi mă simt dator să explic despre ce este vorba, ca să nu credeţi că vreau să păcălesc pe cineva. Stagiunea teatrală s-a încheiat. Impresiile noastre, multe foarte bune, destule cam așa și-așa, cîteva de-a dreptul proaste, se ordonează, se limpezesc, se înlănțuie și își așteaptă rîndul să fie puse pe hîrtie.

Pină la analizele adînci, pină la cuprinzătoarele sinteze, iată un fapt, deloc mărunț și nu lipsit de semnificații: Studioul de teatru al I.A.T.C. — laborator de lucru al învățămîntului nostru artistic, dar, în egală măsură, teatru cu porți larg deschise publicului — a fost îndreptățit în această stagiune să se vrea numărat printre celelalte scene ale Capitalei. De la un cap la altul al sezonului teatral, mezinul teatrelor bucureștene a fost mereu prezent pe afiș. Am urmărit îndeaproape activitatea Studioului de teatru, am scris despre fiecare premieră prezentată pe mi-

cuța lui scenă, și n-aș mai vrea decît să scot în evidență cîteva date care, veți vedea, pot constitui termenul unei comparații.

Unu: Studioul de teatru funcționează ca o adevărată instituție. Are un repertoriu, un plan de spectacole — la sediu și în deplasare —, un buget cu cheltuieli și încasări, are un director, un secretariat literar, specialiști de scenă și salariați administrativi.

Doi: Are o sală proprie, cu scenă și cabine, ateliere și magazii de costume și decorații.

Trei: Are actori, care sînt studenți din ultimul an de studii; regizori, care sînt profesorii lor; scenografi, care sînt și ei tot cadre didactice.

E un teatru în toată puterea cuvîntului. Acest teatru a avut, în stagiunea care s-a încheiat, douăzecișidoi — rețineți numărul! — de actori, doi regizori cu asistenții lor, un al treilea regizor (student, un fel de invitat din afară) și doi scenografi.

Ei bine, acest colectiv, cum nu se află mai mic, cu actori care diminețile aveau și alte cursuri, fiindcă erau totuși studenți, cu regizori care își trăiau timpul între catedră și propriile lor teatre, mîna asta de oameni, a realizat nu mai puțin de șapte premiere, și, dacă e să socotim și un (foarte serios) recital de versuri, chiar opt.

Opt premiere, ce mi s-o fi părînd așa de neobișnuit? Veți vedea îndată unde vreau să ajung.

Șapte, opt sau chiar mai multe premiere într-o stagiune intră în ordinea firească a lucrurilor, nu ne miră, sînt destule teatre care realizează atîtea premiere. Atunci? Atunci, eu vă spun că știu un teatru în București care are de peste două ori mai mulți actori decît Studioul I.A.T.C., dar care n-a izbutit să realizeze într-o stagiune întreagă, decît un sfert din numărul de premiere prezentate pe micuța scenă cu cei douăzecișidoi de actori ai ei, adică două! Mai știu un teatru în București care are de peste patru ori mai mulți actori și care pe cele două scene ale sale n-a prezentat într-o întreagă stagiune decît patru premiere, adică doar două pentru fiecare scenă, adică tot un sfert din numărul de premiere realizate de studenți.

Și acum, rămăşagul meu. Pe ce ne ținem că nu ghiciți la ce teatre m-am gîndit eu?

Poștim, numiți dumneavoastră cele două teatre bucureștene la care credeți că m-aș fi gîndit, iar eu o să vă spun că nu-i așa, că eu m-am gîndit la alte două teatre și o să vi le și numesc.

Îmi pare rău, îmi pare extrem de rău, oricum pierdeți prinsoarea,